

ZARZĄDZENIE Nr 1626/2021
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
z dnia 16 czerwca 2021 r.

**w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały
Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skwerów oraz nazwy ulicy i ronda**

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378, z 2021 r. poz.1038) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skwerów oraz nazwy ulicy i ronda.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta Krakowa.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA

z dnia

w sprawie nazwy skwerów oraz nazwy ulicy i ronda

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378, z 2021 r. poz.1038) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się następujące nazwy:

- 1) Skwer gen. Franciszka Ksawerego Latinika - obszarowi położonemu w Dzielnicy V Krowodrza, przy ul. Piastowskiej /część działki Nr 386/25 oraz działka Nr 386/19 obręb 3 jedn. ewid. Krowodrza/;
- 2) Rondo Janusza Kurtyki - dla ronda położonego w Dzielnicy I Stare Miasto w ciągu ul. Wita Stwosza /część działki Nr 218/41 obręb 8 jedn. ewid. Śródmieście/;
- 3) Skwer Tajnej Organizacji Nauczycielskiej - obszarowi położonemu w Dzielnicy V Krowodrza, przy ul. Czarnowiejskiej /część działki Nr 19/47 obręb 12 jedn. ewid. Krowodrza/;
- 4) Marii Orwid – ulicy położonej w Dzielnicy XII Bieżanów-Prokocim, łączącej ulicę Wielicką z ul. Macieja Jakubowskiego /działki Nr 112/35, 112/21, 111/27, 111/21, 111/9 obręb 59 jedn. ewid. Podgórze/;
- 5) Skwer Ozjasza Thona - obszarowi położonemu w Dzielnicy I Stare Miasto przy ul. Miodowej /część działki Nr 140/4 obr. 11 jedn. ewid. Śródmieście/.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Uzasadnienie

1. Z wnioskiem o upamiętnienie postaci gen. Franciszka Ksawerego Latinika poprzez nazwanie Jego imieniem skweru przy ul. Piastowskiej wystąpił Pan Jerzy Rieger. Wniosek uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa, decydującego wstępnie w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa. Osoba Franciszka Ksawerego Latinika została pozytywnie zweryfikowana przez Instytut Pamięci Narodowej.
2. Z wnioskiem o nazwanie imieniem Janusza Kurtyki ronda położonego w ciągu ul. Wita Stwosza wystąpił Pan Adam Kalita. Wniosek otrzymał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa decydującego każdorazowo w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa oraz Rady Dzielnicy I Stare Miasto (uchwała Rady Dzielnicy I Stare Miasto Nr XXXIV/376/2021 z dnia 20 maja 2021 r.). Osoba Janusza Kurtyki została pozytywnie zweryfikowana przez Instytut Pamięci Narodowej.
3. Z wnioskiem o upamiętnienie Tajnej Organizacji Nauczycielskiej (TON) wystąpił Związek Nauczycielstwa Polskiego Okręg Małopolski. Skwer, który ma upamiętniać wskazaną wyżej organizację jest położony na obszarze, którego użytkownikiem wieczystym jest Akademia Górniczo- Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie. Władze Uczelni zaopiniowały pozytywnie propozycję nazwania skweru leżącego na jej terenie przy ulicy Czarnowiejskiej, w pobliżu najnowocześniejszego kompleksu budynków AGH /część działki Nr 19/47 obręb 12 jednostka ewidencyjna Krowodrza/. Wniosek uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa, decydującego wstępnie w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa.
4. Z wnioskiem o nazwanie jednej z ulic imieniem Marii Orwid w obrębie kompleksu Szpitala Uniwersyteckiego przy ulicy Macieja Jakubowskiego wystąpiła Alicja Ziolo. Wniosek uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa, decydującego wstępnie w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa.
5. Z wnioskiem o nazwanie skweru przed wejściem do Synagogi Tempel imieniem Ozjasza Thona wystąpiła Gmina Wyznaniowa Żydowska w Krakowie. Wniosek uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa, decydującego wstępnie w tego typu sprawach z upoważnienia Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa oraz Rady Dzielnicy I Stare Miasto (uchwała Rady Dzielnicy I Stare Miasto Nr XXXIV/385/2021 z dnia 20 maja 2021 r.).

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja Uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Krótkie biografie proponowanych patronów

Franciszek Ksawery Latinik (ur. 17 lipca 1864 r. w Tarnowie, zm. 29 sierpnia 1949 r. w Krakowie) – polski wojskowy, pułkownik piechoty cesarskiej i królewskiej Armii, generał dywizji Wojska Polskiego. Służbę rozpoczął w Armii Austro-Węgier. Ukończył studia w Akademii Sztabu Generalnego w Wiedniu. Po wybuchu I wojny światowej w 1914 r. dowodził 100 pułkiem piechoty Austro-Węgier, z którym wziął udział w maju 1915 r. w przełamaniu frontu rosyjskiego w bitwie pod Gorlicami. Później walczył na froncie rumuńskim i włoskim. Od 1918 r. służył w Wojsku Polskim. W styczniu 1919 r. dowodził obroną Śląska Cieszyńskiego przed ofensywą czeską. Od lutego do sierpnia 1920 r. był wojskowym przedstawicielem rządu polskiego w sporze o Śląsk Cieszyński. W czasie bitwy warszawskiej w sierpniu 1920 r. był wojskowym gubernatorem stolicy oraz dowódcą 1 Armii, z którą odpierał bolszewickie uderzenie na przedpolach miasta. W 1921 r. objął dowództwo garnizonu w Przemyślu. Przeszedł w stan spoczynku w 1925 roku po wejściu w konflikt z piłsudczykami.

Janusz Kurtyka (ur. 13 sierpnia 1960 r. w Krakowie, zm. 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku) – polski historyk, doktor habilitowany nauk humanistycznych, w latach 2005–2010 prezes Instytutu Pamięci Narodowej. Był absolwentem III Liceum Ogólnokształcącego im. Jana Kochanowskiego w Krakowie z 1979 r. W sierpniu 1983 r. ukończył studia historyczne o specjalności nauczycielskiej na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, uzyskując magisterium. Podczas studiów działał w Kole Naukowym Historyków Studentów UJ (dwie kadencje od 1980 do 1982 r. był wiceprezesem jego zarządu). Jesienią 1980 r. znalazł się wśród założycieli NZS na swoim wydziale, brał udział w organizowanych przez zrzeszenie protestach. Od 1983 r. odbywał studia doktoranckie w Instytucie Historii PAN w Warszawie (od września 1987 r. przerwane na rok z uwagi na konieczność odbycia zasadniczej służby wojskowej). W 1989 r. opublikował w podziemnym obiegu pierwszą wydaną w Polsce biografię Leopolda Okulickiego. Pracował także w redakcji historycznej Wielkiej Encyklopedii PWN. W 1995 r. obronił doktorat w Polskiej Akademii Nauk. W 2000 uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie historii średniowiecznej na Wydziale Historii UJ. Wykładał na Chrześcijańskim Uniwersytecie Robotniczym. Od 1997 do 2001 r. pracował jako nauczyciel historii w V Prywatnym Liceum przy ul. Smoleńsk w Krakowie. Od lutego 2002 r. był profesorem w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Przemyślu (od 2006 r. Państwowej Wyższej Szkole Wschodnioeuropejskiej)

W latach 1989–2000 pełnił funkcję przewodniczącego koła NSZZ „Solidarność” krakowskich placówek Instytutu Historii PAN. W 1990 r. wstąpił do Partii Republikańskiej, a w 1991 r. przystąpił z nią do Koalicji Republikańskiej. W 1992 został członkiem Partii Chrześcijańskich Demokratów. W wyborach w 1993 r. kandydował do Sejmu z 21. miejsca na liście wyborczej KKW „Ojczyzna” w okręgu obejmującym województwo krakowskie, otrzymując 235 głosów. Pod koniec lat 90. działał w Stronnictwie Konserwatywno-Ludowym. Od 2008 r. był członkiem Stowarzyszenia „NZS 1980”. Po utworzeniu Instytutu Pamięi Narodowej został pierwszym dyrektorem oddziału IPN w Krakowie. Zginął 10 kwietnia 2010 r. w wyniku katastrofy polskiego samolotu Tu-154M w Smoleńsku w drodze na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej.

Abraham Ozjasz Thon, (ur. 13 lutego 1870 r. we Lwowie, zm. 11 listopada 1936 r. w Krakowie) – polski rabin, działacz syjonistyczny, socjolog, kaznodzieja, publicysta. Poseł na Sejm Ustawodawczy i następnie Sejm II RP I, II i III kadencji. Po ukończeniu jesziwy wyjechał na studia filozoficzne do Berlina (1891-1895), gdzie ukończył seminarium rabinackie (1891-1897). Po studiach osiadł w Krakowie, gdzie od 1897 pełnił funkcję rabina w postępowej synagodze Tempel. W tym samym roku razem z Theodorem Herzlem zorganizował I Kongres Syjonistyczny w Bazylei. Był prezesem Organizacji Syjonistycznej Zachodniej Galicji, a następnie Małopolski Zachodniej i Śląska, członkiem Komitetu Wykonawczego Światowej Organizacji Syjonistycznej, przywódcą "Et Liwnot". Był również czołowym twórcą ruchu syjonistycznego w Galicji. W 1899 r. był współzałożycielem biblioteki "Ezra", która w późniejszym okresie miała swoją siedzibę na parterze gmachu zarządu krakowskiej gminy żydowskiej. Ozjasz Thon zmarł 11 listopada 1936 r. w Krakowie. Został pochowany na nowym cmentarzu żydowskim przy ulicy Miodowej w Krakowie. Na ścianie domu przy ulicy Wojciecha Bogusławskiego 5, w którym mieszkał Thon znajduje się tablica pamiątkowa poświęcona jego osobie.

Maria Orwid (ur. 23 lipca 1930 roku w Przemyślu jako Maria Pfeffer, zm. 9 lutego 2009 r. w Krakowie). Straciła znaczną część rodziny w Holokauście. Tuż po wojnie, wraz z mamą i ojczymem przeprowadziła się do Krakowa. Chodziła do gimnazjum i liceum sióstr Urszulanek, a następnie podjęła studia w Akademii Medycznej. Po studiach medycznych, jako jedna z pierwszych kobiet w Polsce, zdecydowała się zająć psychiatrią. Wraz ze swoim mentorem, Antonim Kępińskim, prowadziła badania i terapię byłych więźniów obozów koncentracyjnych - były to pierwsze w świecie prace dotyczące traumy poobozowej. Autorka pionierskich prac, opisujących psychiczne skutki wojennych przeżyć, mających również wpływ na kolejne pokolenia. Była jednym z pierwszych psychiatrów, który zainteresował się zdrowiem psychicznym nastolatków. W 1978 r. roku założyła w Krakowie pierwszą polską Klinikę Psychiatrii Dzieci i Młodzieży, którą kierowała do 2000 roku. Była wielką zwolenniczką wielowymiarowej pomocy pacjentom, angażowała w pracę profesjonalistów różnych specjalności. Zabiegała o tolerancję i pluralizm, udzielała się społecznie w wielu organizacjach. Zmarła 9 lutego 2009 roku i zgodnie ze swoją ostatnią wolą, pochowana została na nowym cmentarzu żydowskim w Krakowie. Maria Orwid była niezwykle osobą, która uratowane z wojennej zawieruchy życie poświęciła pomocy innym. Pokazywała kolejnym

pokoleniom psychiatrów, psychologów i psychoterapeutów, jak powinna wyglądać całościowa i oparta na szacunku opieka nad pacjentem. Była pionierką terapii rodzin w Polsce, jej idee i koncepcje w dziedzinie psychiatrii, w tym zwłaszcza psychiatrii dzieci i młodzieży, rewolucjonizowały tę dziedzinę.